

Štedljivost
pri kuhanju

doseže te tista gospodinja, ki uporablja

MAGGI-JEVE kocke

(gotova goveja juha)

 po **5** vinarjev.

Vsaka kocka da, — če se jo polije s 1/4 litrom vrele vode, — 1 krožnik izvrstne goveje juhe, katera se tudi uporablja kot juha za vkuhanje, za polivanje omak, zelenjav i. t. d.

Pri nakupu naj se pazi na ime MAGGI in na varstveno znamko

zvezdo s križcem

Dopisi.

Sv. Trojica v Slov. gor. Ako danes proti naši navadi od zadnje pridige našega župnika pišemo, ne storimo to zategadelj, da bi se znabiti črez tisto jezilo, še manj pa zato, da bi hoteli tisto osebo zagovarjati, s katero se ta pridiga peča; ampak pišemo kot veseli tretji . . . Lahko se nas ugodni počutki prijemajo, že zategadelj, ker je ta ženska, katera je župnika pri njegovi višji oblasti tožila, narboljši steber tukajšnih klerikalcev in nekdanja narboljša prijateljica naših prejšnjih župnikov in patrov, kateri so ji od nekdaj s svetom in delom na roko šli. Ako tedaj ena taka oseba (in tako mora biti to so tudi župniki nakazali), katera je gotovo z življenjem v kloštru in z dolžnostmi mašnikov, naj si bode v cerkvi ali izven cerkve, boljše poučena, kakor mi, katere narvečja skrb pa je tudi obiskavanje cerkve, — se vidi prisiljena župnika tožiti, potem stvar gotovo globoko sedi. Kar naš kloster stoji, še se ni zgodilo, da bi se župnik od najzvestejših klerikalcev pri provinci-jalu zatožil, od ljudi, kateri so vedno brez pomisleka duhovne zagovarjali. In to se tudi ni zgodilo iz osebnega sovraštva. Kje je tedaj vzrok? Gospod župnik si lahko sklep iz tega naredite! Vaše olepšavanje iz prižnice, kako žalostno to izgleda, je nepotrebno. Bolje bi storili, ako bi od tega pisma molčali. Kajti farani Vas ja tako poznajo in imamo že dolgo pravo mnenje od Vas. Seveda Vas nismo tčžili in tudi ne bodedo, ker ovca se ne more pri levu pritožiti, da jo volk hoče raztrgati. Vendar pa si hočemo danes to prostost vzeti in si te pritožbe natančneje ogledati. Ne more v naši fari človeka biti, kateri bi zamogel reči, da je tabernakel sedaj lepši nego prejšnji. Ta je slep ali fanatični zagovornik župnika. In gospod, oprostite, ako Vas ob tej priliki nekaj vprašamo: Koliko je ta novi tabernakel veljal? Ali ste starega prodali? In koliko ste za tistega dobili? Nimamo sicer te pravice, vendar pa bi nas to zanimalo. V nedeljo pridete narbrže s „Štajercem“ na prižnico in še nam tedaj lahko na daljna vprašanja odgovorite. Iz katerega vzroka ste lani v tem času sv. misijon napravili? Mi smo si mislili zategadelj, da se ljudstvo spokori, in ljudstvo je bilo naših misli. Gospod, roko na srce, ste bili Vi tudi teh misli? Kaj je pomnilo to, da Vas je ljudstvo po povelju misijonarja moralo odpuščenja prositi? Kdo Vas je razžalil in zakaj? In kaj so pomenile Vaše besede: „Jaz sem mojim sovražnikom že prej odpustil, nego sem kaj prišel!“ In kdo pa Vas je že prej razžalil, kak še ste tu bili? Mogoče vsi župani in podpisani posestniki prošnje na provincijala, da tukaj gospod pater Nikolaj Mez-narič za župnika ostanejo, kateri so gotovo povsod spoštovani in priljubljeni. Ta prošnja ni besedič od Vas obsegala in je samo kazala na priljubljenost, katere se ta gospod pri nas razveselijo. Tedaj bi Vas ta prošnja kot pravega in

vernega duhovnika morala le razveseliti, da pridete v farno, v kateri je ljudstvo tako udano svojemu župniku. Kako Vas je mogla tedaj mogoče ta prošnja razžaliti? In gospod, Vi morate kot duhovnik resnicoljubni biti; povejte nam, kako ste Vi tem odpustili? Ako to ne povesti, Vam mi to v prihodnjem „Štajercu“ povemo, ker mi še nismo do sedaj odpuščenja na ta način videli . . . V naši fari je sedaj še hvala Bogu izpolnjevanje božje zapovedi o ljubezni do svojega bližnjega še množici ohranjeno. In poseben lep vzgled za Vas kot oznanjevalca božjih besed, bi bil ta slučaj, posebno zato, da vidite, kako „Štajercijanci“ se božjih zapovedi držijo. Že od nekdaj so si tukaj naša stranka in klerikalci v sovraštvu in je bilo še to prej boljše kakor sedaj. Živel je tukaj tedaj klerikalec, kateri v agitaciji in v sovraštvu do nas ni imel para. Zgodilo se je, da je ta klerikalec pogorel, brez da bi imel zavarovalnino plačano. K njegovi nesreči, vendar ob enem sreči, je bil sedaj od „Štajercijanca“ odvisen. Vso ljudstvo je mislilo: sedaj si bode ta „Štajercijanec“ vse posojeno povrnil in bi lahko to storil, ker od njega je bilo odvisno, ali se zavarovalnina izplača; ako se ne izplača, potem je ta klerikalec izgubljen. In kaj se je zgodilo? Naš zvest pristajaš je delal s svojo močjo in ni se ustrašil ne dela ne truda, dokler ni dosegel, da se njegovemu sovražniku odškodnino do zadnjega krajcarja izplača!!! Tukaj lahko rečemo: Hvala Bogu, da imamo še pri Sv. Trojici ljudi, kateri ne zlorabijo vere in njene zapovedi, da se pri ljudstvu olepšajo, ampak so vedno pripravljani, brez misli na svojo osebo, ljudstvu pomagati! (V prihodnji številki dalje.)

Trbonje pri Vuzenici. Dragi mi „Štajerc“! Misil si boš, da Trbončani že spimo, ker ne dobiš nobenega glasu od nas. Pa res smo počasi in potrpežljivi; ako nas pa kdo prav lepo naprosi, je pa naša sveta dolžnost, da mu odgovorimo. Naš „ta veliki gospod“ po imenu Štefan, kateri tak visoko glavo nosi, je imel z gospodično učiteljico pri sednji obravnavo, ker jo je mislil iz Trbonj odpraviti; pa se je na mrzli vodi močno opeknel. Pri sodniku mu je srce v blače padlo in se je tako ponižal, da je gospodično učiteljico odpuščenje prosil ter vse stroške poplačal. G. spod Bataj, to je mislimo trdo slo, pa je vendar moralo biti. Le tako naprej! Za danes bodite s tem zadovoljni, za drugokrat pa še imam en koš poln za Vas pripravljene resnice Z Bogom ta čas!

Od sv. Štefana pri Šmarji. Ko bi Ti, dragi „Štajerc“ vedel, kako se v naši občini godi, bi se kar zgražal. Naš župan, g. Zakošek, ki je prej rogovil in z vsemi štirimi kobacal, da se je spravil na županski stolec, se zdaj samo okoli pohaja in potika, kakor kak deseti brat. Misli pa na nič drugega, ko samo na tisto Plahutjekovo Terezo. Prej je vedno pravil, da se še mora v Groblcah nekaj reči, ko bo on župan; no zdaj se pa res veliko govori, ko se on tako obnaša, da je celi občini namesto v čast in v ponos, pa le v sramoto. V kako sramoto pa je domači hiši, pa skoraj ni govoriti. Svojo lastno ženo prezira in zaničuje, hčeram pa pravi in želi, da naj le vedno delavke ostanejo, namesto da bi jim pomagal, da bi postale enkrat lastne gospodinjice. Tisti Plahutnici pa nosi denar na okno, ji pošilja flaše vina itd.; kupil ji je tudi celo posestvo v okolici Lipovec. In tega človeka imamo pri nas za župana. Ker se nič ne briga za svoje dolžnosti, pa tudi ni nobenega reda. Županove posle opravlja občinski tajnik sam po svoji glavi, in to mnogokrat brez vednosti našega „Titularpurgermajstra“ g. Kozjana. Župan g. Zakošek je ob enem tudi šolski načelnik, pa kakor skrbi on za občino, podobno tudi za šolo; o tem še pa bomo drugokrat poročali. G. Zakošek je torej župan in šolski načelnik obenem; sposoben pa seveda ni za eno ne za drugo. Kdo pa je tega največ kriv, da imamo takega župana? Nihče drug, ko njegov agitator; zato pa tudi tega ni nikdar v občinski urad, ker se gotovo zelo sramuje, da se je naš župan, katerega je on priagital, tako slabo skazal; zdaj še pa naj agitira za tako mašino, ki pamet dela, da se bo lahko Plavcu kaj pameti naredilo. Dragi „Štajerc“! Ko sem Te nekoliko seznanil z našim g. županom, prosim Te še, bodi pri-

pravljen, še grema nekam drugam na obisk seveda na Plavca ne smema čisto pozabit. Torej na zopetno svidenje! Tvoj prijatelj
z Drobinskega.

Novice.

Vlom v cesarski grad. Neki orožnik v Mürzstegu opazil je ponoči luč v tamošnjem cesarskem gradu. Povedal je to čuvaju grada in šel z njim tja. Nakrat je skočil neki mož iz okna in je zbežal; istotako je hotel zbežati neki drugi mož, katerega so pa vjeli. Zločinca sta si že bogati plen nabrala. Zaprti tat je znani vlomilec Oton Senek iz Budimpešte.

Neznana živinska kuga. Dve kmetski posesti v Lungau dobitela je velika škoda. Nastopila je tam neka živinska kuga, katere bistvo tudi učenjaki na živino-zdravniški šoli ne poznajo. Tekom 15 let je na teh dveh posestvih 115 kosov živine na tajnostni način poginilo. Vkljub temu, da so se zgradili novi hlevi, poglava živina še nadalje. Salzburški deželni zbor dovolil je tako težko oškodovanim posestnikom 3000 kron podpore.

Tiger v vlaku. Ko je vozil zadnji brzovlak v Dakotah v Ameriki, prišlo je do razburjivega dogodka. Potniki so se v jedinem vozu ravno h kosilu vsedli, ko se je pri oknu pokazala glava tigra. Zverina je razbila okno in hotela še vrata zdrti, da bi prišla v voz. V tem hipu pa je k sreči prišel krotilec zverice, v voz in je spravil tigrja zopet z bičem v klitko, iz katere je bil pobegnil. Brzovlak je pešjal nameč tud menažerijo seboj.

Oslaparjeni tat. Na Elizej kem polju pri Parizu aretirala je policija te dni nekoga moža, ki je potem izjavil, da je grozno lačen, ker že tri dni ni ničesar jedel. Ko so mu preskrbeli hrane, povedal je, da je vodja roparske bande, katera je že več mesec v okoličici mesta kradla. Ta banda je n. p. tudi pri juvelirju Clerku pokradla biserov za pol milijona kron. Ostali roparji so s plenom pobegnili, svojega poglavarja pa so pustili brez krajcarja na ceditu. Ogojufanega tata oddali so sodniji.

Iz Spodnje-Stajerskega.

Gospod dr. Gosak v Ptujju, kapelmajster rogozniške čintadra bande in novopečeni advokat, ima razne čednosti in navade. Pa tudi gotove napake ima dr. Gosak. Ena teh napak je, da hoče prehitro bogat postati. On misli, da bode z advokaturu kar čez noč tisočake služil in v posojilnico nosil. Iz raznih virov smo izvedeli, da so njegovi ekspenzarji in advokatski računni tako proketo zasoljeni, da sta napram njemu Benkovič ali Brejc prava nedolžna otročička . . . Za danes omenimo le en slučaj: Pred kratkim poslal je dr. Gosak nekemu vbogemu slovenskemu kmetu tirjalno pismo. Za tako pismo, ki obsega k večjem 10 besed, računajo advokati v zmislu svoje tarife po navadi 1 krono 60 vinarjev. Dr. Gosak pa si je zaračunal za to pisemce celih 20 kron. Reči in beri: dvajset kron!!! Sakrabort, to je pa malo hudo zasoljeno. S takimi računi dr. Gosak pač ne bode slovenskega ljudstva rešil. Pravzaprav bode ga s takimi računi rešil; kajti komur se kožo čez ušesa potegne, ta je ponavadi vseh težav in nadlog rešen. In kdor pade dru. Gosaku v kremplje, temu ne ostane potemtakem niti košček kože na telesu . . . Upamo, da bode dr. Gosak naslednj malo bolj krščanske račune delal. Drugače mu bode zasvirala kakšna druga banda, nego je rogozniška, svoj čintadra . . .

Urednik „Straže“, znani Kemperle, ima zdaj slabe case. Narodnjaki ga tožarijo neusmiljeno in sodniki ga istotako neusmiljeno obsofajo. Kar trikrat zaporedoma je bil Kemperle obsojen. Pretেকে soboto bil je zopet obsojen, da mora neki popravek dr. Kukovca na uvelnem mestu objaviti. Istotako je bil Kemperle obsojen v globo ali zapor ter na objavo nekega popravka mlekarne v Št. Jurju. Poleg tega je mariborsko okrožno sodišče izreklo, da „Straža“ ne sme več izhajati, dokler ne priobči teh popravkov. Sakrabort, Kemperle, slabo se ti godi!

Zaljubljeni župnik. Pri „belem volu“ v Celju zgodil se je hud škandal, v katerega središču stoji župnik iz neke fare blizu Trojan ter gostilniška natakarija. O škandalu govori vse mesto. Natakarijo so iz službe odpustili. Kaj ko bi jo župnik zdaj za kuharico vzel?

Veliki škandal so doživeli v občini Senovo pri Rajhenburgu. Orožniki so namreč tam zaprli občinskega predstojnika Miho Senica, nadalje občinska odbornika Franca Cvirna ter Janeza Penic. Vsi trije so obdolženi, da so ponarejali denar. Oddali so jih sodniji v Sevnici. Občina je seveda popolnoma klerikalna.

Okrajni zastop v Rogatcu se je ustanovil. Izvolil je za svojega načelnika zopet g. dr. Fr.